

(πίνακας 9)
Ντίνα Διαμαντίδου

Οι ουράνιες θύρες κλειστές

Έκοβε η φλόγα της ψυχής, τη νύχτα, σαν ψαλίδι.
Έντρομα μέσα μου, δολιχοπτέρυγα πουλιά,
χτυπάνε τα φτερά τους.
Τ' αβυσσαλέο πανόραμα της μέρας
και το φεγγάρι να θρυμματίζεται
σε χίλια κομμάτια.
Ζητάω, απεγνωσμένα, να βρω μέσα μου
μια όαση, να ξεδιψάσω από την κάψα
που μου πυρακτώνει τα σπλάχνα.
Όμως, ως απάντηση
οι πράσινες ραβδώσεις της αβύσσου
μου τραγουδάνε με ασυνάρτητους αυλούς.
Παντού τείχη πανύψηλα, υπερμεγέθη
ζοφερά και άφεγγα.
Τα χέρια μου, να κρέμονται κάτω
προς τη γη, θλίψη γεμάτα
σαν να έχουν στερεωθεί στα δάχτυλά τους
τα βάσανα όλου του κόσμου.
Αστράφτει, μπουμπουνίζει
και σείεται η ψυχή μου.
Οι βροντές τσακίζουν τα χαρακώματα
της όποιας βούλησής μου.
Κλονίζεται η κάμαρα
και έντρομος ζητάω από τον ουρανό
να μου πετάξει τ' ασημένια ηνία
των αστεριών
για να ανέβω στο άρμα τους
και να καλπάσω, μακριά, πολύ μακριά
προς τις έσχατες ανθισμένες κοιλάδες της σιγής
μακριά, πολύ μακριά
μέχρι τις απέραντες βαθυγάλαζες θάλασσες.
Όμως, αλί μου!
Οι ουράνιες θύρες με τ' αναμμένο μέταλλο
είναι ερμητικά κλειστές.
Και το χειρότερο!
Ο ουρανός-σαρδώνεια χαμογελώντας
μου ανεμίζει τα φριχτά του όπλα.

Γεώργιος Ατσαβές